

Marsk & Muld

Farup Sogneblad

25. årgang · Nr. 4 · juni - juli 2020

Marsk & Muld

Redaktionens spalte

Bladet udgives op til den 1. i alle
lige måneder.

Indleveringsfrist

er den 1. mandag i
ulige måneder.

Når redaktionen mødes
2. mandag i måneden
SKAL STOFFET FORELIGGE
hos Villy Lønne på mail:
farup@farupsogn.dk

Redaktionen:

Marike Runz
Kristian Kyndi
Villy Lønne
Erling Pedersen
Gert Vejlgård
Medlem af menighedsrådet

Layout og opsætning:

Kongebå Print og Design ApS

Oplag: 400 stk.

Marsk & Muld kan også ses på
www.farupsogn.dk

AKTIVITETSKALENDER

Juni

Tirsdag den 9. kl. 19.30 Orienteringsmøde om valg til menighedsråd i
Borgerlokalet Farup Fælled

Tirsdag den 23. kl. 18.00 Sct Hans aften på Lauges mark

August

Landsbyfest i uge 33 Landsbyfest ved Farup Fælled

RESERVATION AF FÆLLEDEN kan ske til Ulla Lassen på tlf. 40448783.
Her også mulighed for formidling af evt. forplejning og servering til festen.

SMS – kæden

Vil du med i SMS kæden og modtage oplysning om diverse aktiviteter i sognet,
send sms til 50763090

FASTE MØDER:

- Marsk & Muld holder fast møde anden mandag i ulige måneder hos Villy Lønne.
- Lokalarkivet holder fast møde torsdag i ulige uger kl. 16.00 i Farup Fælled.
- Bogbussen holder på skolens P-plads om torsdagen kl. 15.45-16.15.

Se i øvrigt aktivitetskalenderen på www.farupsogn.dk

Farup Fælled - i en stille tid

Der er godt nok stille i Farup Fælled! En række af aflyste fester og sammenkomster og ingen aktiviteter i hverdage, da både gymnastik og ungdomsklub har været aflyst. Super irriterende, at vi ikke har mulighed for at bruge det nye hus, som vi gerne vil. Økonomisk er det ærgerligt at mangle indtægter fra aktiviteter, men udgifterne til drift har tilsvarende været minimale, så vi skal nok klare os igennem. Flere af de fester, der hidtil er blevet aflyst, er allerede booket til efteråret.

I bestyrelsen har mødeaktiviteten været mindre end normalt. I forbindelse med sidste generalforsamling trådte Per Nissen Nielsen ind i bestyrelsen i stedet for Dan Schmidt. Bestyrelsen vil gerne takke Dan for hans store arbejde i bestyrelsen, og vi glæder os til at få Per med i stedet.

Der er blevet nedsat et underudvalg til bestyrelsen, der skal lave en plan for udenomsarealerne ved Farup Fælled. Gruppen består af personer fra ungdomsklubben, Onsdagsholdet, gymnastikafdelingen og bestyrelsen. Kent Rygård, der har udarbejdet en plan for hele området, er ligeledes med. "Ude-gruppen" består herefter af Jens Mikael Jensen, Knud Wind, Kent Rygård, Lene Jacobsen, Rikke V. Hansen, Per Nissen Nielsen og Ole Rasmussen. Det er som sådan ikke en lukket gruppe, men gruppen er sat til at lave en arbejdsplan for området. Til at få arbejdet udført vil vi herefter trække på alle folk i Farup, eftersom der bliver brug for det – **vi håber, at I har lyst til at være med igen**. De forskellige arbejds hold, der allerede er etableret, f.eks. "Onsdagsholdet" og "Torsdagsdrene", er allerede sat i gang med flere opgaver.

Den overordnede ide for arealet omkring Farup Fælled er, at der skal skabes mere miljø, og at der skal "skabes mindre rum", der kan tilgodeses os alle, særligt børn, aktive voksne og seniorer.

Herunder er nogle af de tanker og projekter, der allerede nu er i støbeskeen.

Asfaltområdet (gl. skolegård):

Der laves banestreger til basketball-bane, med god maling. Basket-kurve renoveres med nye plader. Der har været et ønske om en Skater-rampe. Dette ønskes etableret. Der er ikke fundet ansvarlig, for dette endnu, så har du tid og lyst, så sig til.

Der er udbredt ønske om en multibane på asfaltalet. Der er for tiden ikke de store "fonds-kroner" i multibaner. Placering skal dog alligevel tænkes ind, særligt i forhold til dem, der parkerer på grusparkering, og skal til Farup Fælled og ligeledes til trafikken til køkkenindgang, herunder skraldebil.

Parkeringsplads

Der sættes kantsten om de sidste bede, og der etableres overgange fra asfalt til grus, 2 stk. Fliser og kantsten har vi liggende hos Hans Tobiasen. Skuret i enden af cykelskuret skal renoveres med plader og døre. Cykelskurets nordgavl skal omfuges. Fuger fræses ud og fuges. Det skal herefter vurderes, om der er andre områder af skuret, der skal have repareret fuger.

Legeplads-området, nord for boldbanen.

Der er nedsat legeplads-gruppe (Lene, Rikke, Kent og Per), der kigger på den nordlige ende af "boldbanen", incl. nuværende legeplads. I dette område renoveres legeplads, og der tænkes etableret:

- Shelterplads med bålplads (vi har allerede fået fondspenge til shelters).
- Sandbane, der kan bruges til beach-volley, sandkasse, crossfit-træning, etc. Denne skulle der være plads til mellem eksisterende legeplads og fodboldbanen.
- Klatreområde/klatremiljø
- Crossfit
- Rutsjebane

Foran Farup Fælled

Skiltning med "Farup Fælled" og belysning har høj prioritet, så alle gæster/trafikanter, der kører gennem Farup, bliver gjort opmærksomme på "Farup Fælled". Ligeledes er der i Kents overordnede plan flere små projekter, der skal få området foran bygningen til at fremstå med marskpræg – disse skal færdiggøres.

Ved Køkkenindgangen etableres beplantning, så udsigten fra Kærbølvej til området ved køkkenindgangen begrænses, særligt for at skjule skraldespande, flaskecontainer, gasflasker, etc.

Kontakt til Esbjerg Kommune ang.:

Der mangler en lukning af cykelstien ved cykelskuret, så der ikke kører biler. Bomme skal opsættes. De er allerede bevilget af Esbjerg Kommune. Ligeledes skal vi have kigget på afløbsforholdene, da der konstant står vand foran Farup Fælled, på cykelstien ved cykelskuret og foran Ruth og Mogens. Det er en kommunal opgave.

Planteplan for efterår/vinter 2020-2021

Ud fra den eksisterende plan bliver de lavet en "planteplan" for næste vinter. Der mangler stadig at blive plantet flere træer på området, men det er ikke sommerarbejde. Mere herom følger i løbet af efteråret.

Så der er stadig gang i Farup og "Farup Fælled", trods diverse nedlukninger. Vi ser selvfølgelig frem til en normalisering af vores dagligdag, så brugen af Farup Fælled igen bliver en helt naturlig del af vores liv. Vi får flere mindre opgaver med området omkring Farup Fælled, som vi håber I vil være med til at føre ud i livet. Vi ses ved Farup Fælled.

På vegne af bestyrelsen for Farup Fælled og "Ude-gruppen"
Ole Rasmussen

80-års jubilæum!

Skrevet af: Gitte Kirkegaard

I dag er det 80 år siden, mine bedsteforældre etablerede Nisap Maskinfabrik, som i dag er kendt som Logitrans A/S.

Og når jeg nu sidder her og kigger tilbage på den lange og spændende historie, mine forældre og bedsteforældre har skabt, så bliver jeg faktisk helt rørt og virkelig stolt.

Der er ingen tvivl om, at mine bedsteforældre var modige, ihærdige, fremsynede og nærværende. De troede på deres ide, og min bedstefar satte en ære i at udvikle og producere kvalitetsprodukter til kunderne, samtidig med at min farmor satte en ære i at være nærværende og tage sig af både familien og medarbejderne. Deres virke, der var en kombination af udvikling og nærvær, er uden tvivl det, der har skabt det DNA, der er i vores virksomhed i dag.

Da mine bedsteforældre købte den konkursramte smedje i Farup for 80 år siden, er jeg sikker på, at de ikke kunne drømme om, hvor virksomheden er i dag. At den skulle vokse fra en lille smedje i Farup til en global virksomhed med et kæmpe forhandlernet og produktion i Kina og salgskontor i USA. Fra kridtstreger på gulvet til højteknologiske maskiner og robotter. Fra landbrugsmaskiner og hydrauliske løsninger til unikke håndteringsløsninger.

Og hvordan har det egentlig kunnet lade sig gøre, spørger mange. Og der er ingen bedre til at fortælle om de første 5 år af virksomhedens eksistens end min farmor. I 1998, da hun var 83 år gammel, skrev hun følgende beretning.

Historien om de første 5 år af Nisap Maskinfabrik, skrevet i 1998 af Ingrid Marie Pedersen, Nis A. Pedersens hustru.

“Nu i dag, hvor firmaet er ved at vokse fra mig, kunne jeg tænke mig at fortælle lidt om, hvordan vi havnede her i Farup. Jeg havde systue i Esbjerg, og Nis arbejdede som smedesvend i Tarp. Så blev Nis arbejdsløs og kunne ikke få understøttelse. Det var bare med at finde nyt arbejde i en fart. I hans søgen i avisen, så han, at smedeforretningen i Farup var til salg. Smeden var gået fallit, og banken havde overtaget både smedje og beboelse.

Efter megen snak og nogen betænkelighed blev vi enige om at sætte vores sparepenge på højkant, og vi kunne dermed lige klare udbetalingen.

Den første maj 1940 skulle vi overtage smedjen, og 9. april var Nis i Ribe for at underskrive skøde. Det blev en minderig dag, ikke mindst fordi Nis, da han skulle tilbage til Esbjerg, måtte følges med den tyske værnemagt.

Jeg blev sommeren over i Esbjerg, fordi jeg skulle tjene penge, så vi kunne få indlagt el i beboelsen. Esbjerg var efterhånden ikke så rar at bo i mere med alle de soldater

og mørklægningen, så det var rart at rejse derfra den 1. november. Det blev den koldeste vinter jeg kan huske, og det blev ikke bedre af, at vi havde småt med brændsel.

Vi fik to læs tørv af Nis' far og mor i bryllupsgave, men de slap alt for tidlig op. Hele foråret måtte vi klare os med grene fra kirkegårdstræerne, som vi fik lov til at hugge til kvas, da de blev beskåret. Vi havde ikke for mange penge den første tid, og lige inden jul tabte Nis sin pung med hele vores kapital. Han måtte gå til kommunen, og bede om forskud på noget arbejde, han var i gang med for den. Det blev både første og sidste gang, vi lånte til privatforbrug.

Det til trods for at i lang tid skulle alt, hvad der kunne skrubes sammen, bruges i forretningen. Jeg syntes undertiden, det var lige hårdt nok, men det hjalp vel nok lidt, at der næsten intet var at købe.

Det var nu da slet ikke så sort det hele, vi fik gode naboer, og når vi mærkede, at gaden begyndte at dufte af brændt rug, vidste vi, at nu kom der en hyggeaften med erstatningskaffe og bygmelsboller. Vi lærte at skønne på de gode mennesker, vi boede iblandt, i en tid, hvor verden var af lave.

Vi mærkede ikke så meget til tyskerne den første tid, men en nat fik vi sådan bogstaveligt talt krigen ned over hovedet. Vi vågnede ved, at maskingeværkuglerne raslede ned over zinktaget. Det var en engelsk flyver, der blev forfulgt af tyskerne.

En dag kom tyskerne pludselig til Farup. Nis fik soldater i værkstedet, de skulle sko hestene. En dag kom de også hjem til os privat og ville have 4 mand indkvarteret. Jeg kan ikke huske, hvor længe de boede hos os, men pludselig skulle de til fronten i Rusland. Vi kunne mærke, de ikke var glade for at komme afsted.

Alt imens arbejdede Nis hårdt i værkstedet. Der var arbejde nok, men det kneb meget med at få materiale og reservedele.

Men alting får jo en ende, fem lange krigsår sluttede 5. maj 1945. Den dag glemmer vi aldrig, heller ikke synet af den stolte tyske værnemagt. De kom sjokkende på deres ben herigennem. Der var ikke meget storhed tilbage. De kom med gamle trækvogne, cykler, og hvad der ellers kunne trille. De transporterede deres ejendele, og hvad de kunne få købt for de sidste danske penge.

Da de kom til grænsen, blev alt taget fra dem, og de kunne forsætte tomhændet hjem til det sønderskudte Tyskland. Så var der også gået fem år af vores tid her i Farup."

Dengang var det ikke social samvær, man blev afgrænset fra, som det er lige nu under Coronakrisen, men til gengæld var der lige så mange problemer med forsyningskæden, som vi oplever i disse tider.

Da krigen var ovre, så min bedstefar et behov hos landmændene for maskiner, der kunne hjælpe dem med at dyrke afgrøder og gøre rent i staldene. Han udviklede derfor blandt andet gummivogne, slåmaskiner, trillebøren, roeoptageren, kunstgødesprederen og et staldudmugningsanlæg. Udmugningsanlægget blev styret med hydraulik, hvilket betød, at Nis nu havde knowhow om hydrauliske systemer. Det fik ham til at udvikle autoliften og andre hydrauliske løfteanordninger.

En kunde i Nordjylland spurgte, om han kunne producere 2000 hydraulikpumper til palleløftere, og det kunne han sagtens. Da han så havde leveret de første 100 stk., gik kunden konkurs, og så stod min bedstefar her i Farup med 1900 hydraulikpumper til palleløftere – og hvad gør man så? Så laver man selv en palleløfter! Og sådan gik det til, at fokus på produktudvikling ændrede sig fra landbrugsmaskiner og hydrauliske løsninger til intern transport.

I midten af halvfjerdserne overtog min far virksomheden og fortsatte udviklingen inden for materiale håndteringsløsninger. Min mor arbejdede i administrationen. Min far har selv beskrevet, hvorfor og hvordan han overtog virksomheden efter sin far.

"Der var engang en lille dreng, som voksede op i en lille landsby i Vestjylland. Hans forældre var flyttet til området nogle år, før han blev født, fordi de havde købt en lille smedje, som var gået konkurs.

Moderen var syerske, og for at bidrage til familiens økonomi syede hun for landsbyens fruer. Faderen var udlært som smed på landet. Den lille familie blev grundlagt netop som 2. verdenskrig startede. Drengen, som denne fortælling handler om, blev født et par år efter krigens slutning. Det var på et tidspunkt, hvor det igen gik fremad i landsbyen, og familien begyndte at tjene til lidt mere end det daglige brød. Dengang var det almindeligt at hjælpe til derhjemme. Kammeraterne fik deres tjans på gårdene, og drengen fik småjobs på smedjen. Allerede før drengen startede i skole, planlagde han sammen med bagerens datter, hvordan han skulle overtage smedjen. Det var meget vigtigt for drengen, at hængelåsen til porten på smedjen fulgte med – faktisk var den hængelås nok den største årsag til, at drengen i en meget ung alder, spurgte sin far, om han godt måtte få værkstedet når han blev stor. Bageren, datteren og hængelåsen forsvandt, men smedjen blev senere overtaget af drengen". Sådan begynder min fars fortælling om, hvordan han i en meget ung alder vidste, at han skulle overtage værkstedet fra sin far.

Anderledes har det været for min søster og mig. Mine forældre fik tre piger i 70'erne. Dengang var det ikke særlig brugt, at piger arbejdede i hverken industri eller i ledelse. Så det var ikke, på samme måde som det var for min far, oplagt, at vi skulle overtage virksomheden.

Vi har også altid fået at vide af vores forældre, at vi skulle vælge med hjertet og sørge for at tage en uddannelse med nogle fag, der interesserede os. Og det gjorde vi, og 2 ud af 3 endte så med at blive ingeniører ligesom vores far, mens vores lillesøster er blevet sygeplejerske.

I starten af 70'erne blev min far færdig som ingeniør og kom hjem til Farup for at overtage virksomheden efter sin far. Og dermed kunne min far sidste år fejre 50-års jubilæum. Ud af de 50 år, han har været direktør i de 40 år. Min far er i dag 72 år og arbejder forsat 30 timer om ugen. I dag ledes og ejes virksomheden af min søster og mig, og vi er så stolte af, at vi i dag kan fejre 80-års jubilæum og tænke tilbage på, hvordan det hele startede. Og nu er det så vores opgave at "skrive historien" om de næste 20 år...

25. års jubilæum i byen

Som altid har det været visioner og tanker her på vores lille lokale sted – sådan også tilbage i 1990, hvor der på et borgermøde med 100 deltagere drøftede div. emner så som turisme, fritid, skole, butik, landsbyens udseende, byggeri, gadebelysning, erhverv m.m.

Bl.a. opstod tanker om mere beplantning og evt. at etablere et rekreativt område som samlingssted for byens borgere med gangstier, bålplads, siddepladser m.m.

Planerne blev finpudset af et udvalg med en lokal landskabsarkitekt Jørgen Andersen fra Kærbølvej 50 som faglig sparringspartner. Menighedsrådet stillede området bag kirken til rådighed, og der fulgte så en hel del papirarbejde vedr. fredning, kommunalplan, kirkeministeriet, økonomi / indkøb af planter, adgangsforhold mm. En stor skare frivillige kunne så i foråret 1993 gå i gang med at indrette og tilplante 9000 m² mark med fortrinsvis egetræer.

Efter tilplantningen var der selvfølgelig også brug for rengøring – så på det tidspunkt opstod begrebet:

”ONSDAGSHOLDET” for første gang... en masse frivillige mødtes onsdag aften for at luge, hakke, hygge m.m. gennem hele sommeren. Langsomt tog området form, træerne begyndte at vokse til og forme området, som efter en navnekonkurrence blev navngivet KIRKELUNDEN. En anden lokal borger, nemlig Christen Jensen fra Farup Kirkevej 12, skar et flot skilt, som stadig pryder indgangen til lunden fra Farup Kirkevej.

10. juni 1995 blev Kirkelunden så officielt indviet. Formand for udvalget, Erling Petersen, holdt tale og der var flaghejsning midt på Jørgen Andersens Plads. Dannebrog blev skænket af arkitekten og vajede flot over hele anlægget. En bro blev lavet, så man kunne krydse ”Red River” ved det fine bålsted og store sten blev placeret rundt på arealet. Der var hygge med grillpølser, øl/vand, kaffe og kage – en fin markering af et stort fælles projekt.

I årenes løb har Kirkelunden så været en naturlig del af Farup sogn – utallige ting er foregået gennem tiden, og for mange er det en naturlig del af hundeluffer turen eller barnevognsturen at slå et slag ind igennem lunden. Hver år til halloween ved Q-gruppens arrangement med græskar-lygte-udskæring har ungdomsklubben været aktive i lunden, når der blev gået ghostwalk i mørket, til stor morskab for de unge mennesker og uhygge !! for deltagerne.

Man kunne efter nogle år næsten kalde det for en skov, og der er da gennem tiden foretaget div. udtyndinger og oprydning også ved frivillige, kirkens og borgerforeningens hjælp. Borde og bænke er blevet placeret rundt på og udkanten af arealet til fælles brug – renoveret på frivillig basis gennem årene. Flagpladsen er for længst forsvundet, og Jørgen Andersens plads syner utrolig lille i forhold til, da den blev etableret. Græsstierne er, mens der stadig var lys ned gennem træerne, også blevet slået af frivillige naboer og græstraktorejere. Det er der ingen grund til længere, idet det nu er umuligt for dagslyset at slippe igennem og give græsset grobetingelser... måske en udfordring til en ny lille gruppe under borgerforening i frivillighedens tegn!!

Alt i alt et dejligt sted her i Farup, der her efter 25 år stadig bruges af mange borgere i dagligdagen, så TILLYKKE MED JUBILÆET.

Der er lagt lidt mere billed- og artikelmateriale ind på hjemmesiden www.arkiv.dk Vælg/spørg under Farup Sogns Lokalarkiv og skriv ”kirkelunden” i søgefeltet – så skulle der gerne dukke en billedserie op.

Skulle der være nogen der ligger inde med billeder fra Kirkelundens opstart / forskellige aktiviteter, er lokalarkivet meget interesseret i at låne / modtage dette. Der vil så blive sørget for at få skannet og tilføjet til billedserien.

Send gerne via mail til farupsognslokalarkiv@gmail.com - eller kom forbi Lokalarkivet eller Villy Lønne på Farup Kirkevej 14, så vil han formidle kontakten.

Vil du være sponsor eller få fod under eget bord?

Jeg er blevet begavet med tre bænke og et bord, som jeg ikke selv har plads til. De er for gode til at bortskaffe, men de kræver nye sæder og bordplade, og det arbejde vil jeg gerne stå for. Så hvis nogen har brug for bord og bänk eller har en ide til, hvor vi kan stille dem, så andre kan få glæde af dem, hører jeg gerne om det.

Skønmæssigt skal der bruges ca. 40 meter træ og nye bolte. I alt ca. kr. 1000,-.

Jens-Peter E. Knudsen · 40 74 83 51

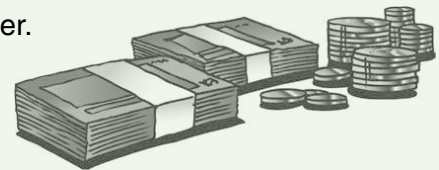
Medlemsskab af F.S.B.G.

For at være medlem af Farup Sogns Borger- og Gymnastikforening er der flere måder at betale kontingent på. Man kan enten gå på hjemmesiden, www.farupsogn.dk, klikke i højre side på Tilmelding & betaling og herefter vælge "Kontingent til Farup Sogns borger- og Gymnastikforening 2019" og betale med Dankort. Hvis man gerne vil betale på andre måder, så kan man tage kontakt til mig på 20261689 eller mail på fsbg@farupsogn.dk.

I 2019 bestemte generalforsamlingen, at kontingentet skulle være uændret **100 kr. pr. person i husstanden over 18 år**, som ønsker at være medlem. Ud af de 100,- kr. går 30 kr. til dette fantastiske blad, som jo skal redigeres, trykkes og udbringes.

Du kan med fordel holde dig opdateret på www.farupsogn.dk eller følge os i vores facebook-gruppe: Farup, hvor du er velkommen til at skrive kommentarer eller lave nye opslag. Vi har lavet den, så vi lettere kan holde kontakt med alle i sognet, så derfor er du også velkommen til at invitere dine Farup-Facebook-Venner.

Med venlig hilsen
Søren Høj Bendixen

FSBG

Pga af corona fik vi sat en noget brat afslutning på gymnastiksæsonen. Lige som alle andre måtte vi desværre, men selvfølgelig, aflyse vores lokale gymnastikopvisning. En kæmpe tak til alle vores lokale ledere for deres store arbejde. Håber, I er friske på en ny tjans i efteråret.

I skrivende stund er vi lidt på standby med hensyn til Sct. Hans på Lauges Fenne,

og selvfølgelig også med landsbyfesten på Fælleden.

Vi afventer, hvad myndighederne melder ud 1. juni og følger selvfølgelig deres retningslinjer.

Når vi ved mere, vil vi orientere på Farups Facebook-side og på SMS-kæden.

Med ønsket om en dejlig juni måned

Mette Brink
FSBG

PS. Lauge har samlet nok brænde til bålet i år – så der er lukket for aflevering til efter Sct. Hans.

GUDSTJENESTELISTE FOR FARUP KIRKE

JUNI

1. juni – 2. pinsedag: kl. 14:00

Fælles Gudstjeneste i Sct. Catharinæ med alle tre præster

7. juni – Trinitatis: kl. 10:00

Højmesse i Farup v. Marike Runz

14. juni – 1. s. e. trinitatis:

Gudstjenestefri i Farup

21. juni – 2. s. e. trinitatis: kl. 19:00

Aftengudstjeneste i Farup v. Marike Runz

28. juni – 3. s. e. trinitatis: kl. 10:00

Højmesse i Farup v. Marike Runz

JULI

5. juli – 4. s. e. trinitatis: kl. 14:00

Eftermiddagsgudstjeneste i Farup, v. Marike Runz

12. juli – 5. s. e. trinitatis:

Gudstjenestefri i Farup

19. juli – 6. s. e. trinitatis: kl. 19:00

Aftengudstjeneste i Farup v. Marike Runz

26. juli – 7. s. e. trinitatis: kl. 14:00

Eftermiddagsgudstjeneste i Farup v. Marike Runz

AUGUST

2. august – 8 s. e. trinitatis: kl. 19:00

Aftengudstjeneste i Farup v. Marike Runz

9. august – 9 s. e. trinitatis: kl. 10:00

Højmesse i Farup v. Marike Runz

16. august – 10. s. e. trinitatis: kl. 14:00

Gudstjeneste i Farup v. Marike Runz

23. august – 11. s. e. trinitatis:

Gudstjenestefri i Farup

30. august – 12. s. e. trinitatis: Kl. 19:00

Aftengudstjeneste i Farup v. Kevin O. Asmussen

SEPTEMBER

6. september – 13. s. e. trinitatis: kl. 10:00

Konfirmation i Farup v. Marike Runz

13. september – 14. s. e. trinitatis: kl. 14:00

Høstgudstjeneste udenfor i haven ved kirkehuset med efterfølgende kaffe og kage v. Marike Runz

NAVNE OG TELEFONER

Formand Mona Vejgaard

Farup Sønderby 5, tlf. 75424441

Sognepræst (kbf.) Marike Runz,

Farup Kirkevej 6

Mail: maru@km.dk

tlf.: 75 42 16 12

mobil: 40 22 96 38

Graver Kent Rygaard

Farup Kirkevej 46, tlf. 24405826

Kirkeværg Jens Løkkegaard

Tanderup Digevej 4, tlf. 75423008

Kasserer Vera Tønder

Tanderupvej 22, tlf. 24604351

Kirkens hjemmeside: www.farupkirke.dk

KIRKEBIL

Der kan til enhver tid bestilles kørsel til gudstjenester eller møder i Kirkehuset/konfirmandstuen.

Esbjerg Taxa 75144500. Husk at bestille hjemtransport sammen med turen ud.

KONFIRMANDER

D. 6. september 2020 er der konfirmation i Farup kirke

Liste over årets konfirmander:

Pernille Bech Andersen, Varde Hovedvej 9

Rasmus Caspersen, Hillerupvej 16

Elias Ohrt Christensen, Kærbølvej 48

Frederik Brink Henriksen, Kolint 11

Ida Surlykke Tobiasen, Kærbølvej 33

NYT FRA MENIGHEDSRÅDET

Ny dato tirsdag den 9. juni samme tid og samme sted Orienteringsmøde tirsdag den ~~12. maj~~ kl. 19.30 i borgerlokalet i Farup Fæled.

I maj bliver der over hele landet holdt orienteringsmøder om valg til menighedsråd, således også i Farup.

I Farup har vi tidligere holdt menighedsrådsmøde en gang om året, hvor vi har holdt kirkens ”generalforsamling” med orientering om året, der er gået, dog uden at afholde valg, da menighedsrådet er valgt for en 4-årig periode.

Der skal i år vælges nye menighedsråd over hele landet, det gælder også i Farup. Her er det gennem tiderne altid sket ved aftalevalg, som i langt de fleste af landets sogne. Aftalevalg er, når der kun er en kandidatliste og ikke flere lister at vælge iblandt.

Processen har hidtil været mere omstændig bl.a. med krav om stillere m.v. Nu er lov om valg til menighedsråd blevet ændret, så den passer bedre til praksis. Der

er stadig faste rammer for, hvordan opstillings- og valgprocessen skal gennemføres, men den kan afsluttes på en valgforsamling i september.

Hvis nogen efter valgforsamlingen i september skulle ønske at opstille modkandidater på en anden kandidatliste, vil det medføre afstemningsvalg.

Så menighedsrådet vil gerne invitere til orienteringsmøde. Det er et offentligt møde, og alle er velkomne.

På mødet vil menighedsrådet orientere om arbejdet i det forløbne år, kommende opgaver og datoer og regler for valget, der skal holdes den 15. september. Der vil være lejlighed til at få oplysninger om, hvad det vil sige at være i menighedsråd, og forhåbentlig er der nogle, som så vil overveje at lade sig opstille til september. Der

bliver oplyst, hvem af de siddende medlemmer, der er villige til genvalg.

Så mød op og vær med til at få indflydelse på kirkelivet i Farup.

*På Menighedsrådets vegne
Mona Vejlggaard*

FERIE

Sognepræst, Marike Runz, holder ferie i uge 34 og 35. I det tidsrum kan der rettes henvendelse til sognepræsterne i Ribe, Sct. Catharinæ kirke: Kevin O. Asmussen, tlf. 75 43 11 56 / Simon T. L. Stubkjær, tlf. 75 42 02 32

Hvad er en sydslesviger?

”Du har da en smule accent?” ”Hvor kommer du fra?” ”Du taler ellers udmærket dansk...?”

Når folk spørger mig, hvor jeg kommer fra, så plejer jeg med stolthed i stemmen at svare, at jeg er sydslesviger. Det er blevet min konklusion.

En konklusion lyder for de fleste som noget, man har overvejet længe, og sådan har det også været for mit vedkommende. Det er nemlig ikke sjældent, at jeg bliver spurgt til min oprindelse. Og hvis der kun findes sort og hvidt – tysker eller dansker – så ved jeg ikke, hvad jeg skal svare.

”Jamen, har du dansk eller tysk pas?” – svaret på spørgsmålet kunne for mange måske være løsningen på min tilsyneladende uvidenhed.

Så enkelt er det dog ikke. Så hvad er en sydslesviger? Et oplagt spørgsmål i år 2020, hvor det er 100 år siden, at Sønderjylland blev genforenet med Danmark.

Jeg har derfor valgt at skrive dette indlæg, hvor jeg fortæller om det, at være sydslesviger, og hvordan genforeningen har påvirket det sydslesvigske folk.

For på trods af at genforeningen er hundrede år siden, og Sydslesvigs befolkning har oplevet en del transformationer, så befinder den opståede danske mindretalskultur sig endnu i dag hele tiden i en fornyelsesproces. En proces, som jeg ikke kunne undgå at være en del af.

Jeg er født i Flensborg og opvokset i Harreslev, som ligger i Slesvig-Holsten, lige ved den dansk-tyske grænse. En del af min familie bor der endnu. Jeg har gået i danske institutioner syd for grænsen og haft danske-, tyske-, og sydslesvigske venner.

De fleste danskere kender til den tyske delstat Slesvig-Holsten og områdets historie. Man kender til Slaget ved Dybbøl i 1864, hvor de preussiske styrker stormede den danske stilling ved Dybbøl, og Danmark måtte afstå hertugdømmerne Slesvig, Holsten og Lauenborg.

Først da Tyskland i 1918 havde erkendt sit nederlag i første verdenskrig og bad om våbenhvile, blev der ved fredskonferencen i Versailles i 1919 foreslået en grænseafstemning i området. Her skulle folkenes selvbestemmelsesret træde i kraft. I 1920 blev folkeafstemningen en realitet.

I valgzone 2, som ligger syd for den nuværende grænse, var stemmeprocenten for Danmark 19,8% (12.800 stemmer). Det var grundstenen for det nuværende danske mindretal i Sydslesvig. Af de danske stemmer faldt ca. 70% i Flensborg, hvor danskheden var meget koncentreret.

Der blev oprettet en del danske institutioner, herunder kirker og skoler som Duborg-Skolen, hvor jeg har taget min studentereksamen. De rigsdanske ansatte i institutionerne var idealistiske mennesker, som så det nationale arbejde i Sydslesvig som et kald med håbet om at sikre mindretallet overlevelse. Det danske mindretal i Sydslesvig blev efterhånden til et selvstændigt og organiseret mindretal.

Mindretallets ledelse var dansktalende, og opgav ikke troen på, at sydslesvigerne igen ville blive danske med

tiden. Men hertil måtte danskheden i folket først vækkes, hvilket skulle ske ved en velorganiseret danskhed i Sydslesvig. Det gav mindretallets usikre eksistens en vis grad af formål og sikkerhed.

Tyskland var efterhånden blevet den demokratiske Weimar-republik, som anerkendte det danske mindretals tilstedeværelse, men stillede kravet om opfyldelsen af en række sproglige forudsætninger, hvor et dansk sindelag ikke var tilstrækkeligt. Derudover fik den danske stat mulighed for at støtte mindretallet økonomisk og kulturelt. Det gav muligheden for at udfolde den danske kultur bl.a. med kirker. Støtten kom også fra private kredse i Danmark, som f.eks. *Grønseforeningen*.

Det er det korte svar på, at der i Slesvig-Holsten lever et dansk mindretal side om side med den tyske flertalsbefolkning. Mindretalsbefolkningen kaldes *Sydslesvigerne*, og mindretallet er et velorganiseret fællesskab, præget af den danske kultur, med danske institutioner, en dansk menighed og kirke. Lige indtil anden verdenskrig.

Den nationalsocialistiske tyske ensretning førte til en gradvis udelukkelse af det danske mindretal i det offentlige liv. Mindretallet skulle kæmpe for at opnå særrettigheder ift. ensretningen, men stadig insistere på at være fuldgyltige medlemmer af det tyske samfund. Denne balance skulle sikre mindretallets overlevelse. Den tyske stat havde dog givet midler til at gennemføre det såkaldte *Grenzgiirtelarbeit*, hvor medlemmer af det danske mindretal skulle opsøges og påvirkes. Medmindre de svagtstillede i det danske mindretal afskrev sig deres danske tilhørsforhold, havde de ikke mulighed for offentlig hjælp. Det bevirkede en stor tilbagegang i de danske skoler.

Ved krigens afslutning i 1945 kunne der fonemmes en opbrudsstemning. Efter den tyske kapitulation havde mange mennesker i Sydslesvig sat spørgsmålstegn ved deres nationale stæd. Mange sydslesvigerne opdagede, at de havde danske rødder og bevidstheden om, at Sydslesvig var en dansk landsdel, voksede igen.

Efter hårde år med krig fik sydslesvigerne deres selvagtelse tilbage, og det førte til et sindelagsskifte til en dansk bevidsthed hos de sydslesvigerne, som nu ville genopdage deres danske rødder. Ved at genopdage og rekonstruere fortiden kreerede mindretallet sin egen sydslesvigske nation.

Der blev dog ført en chikanepolitik, der viste en tydelig rivalisering fra den tyske side. Konflikterne rystede sydslesvigerne. Tiden kaldte på forandringer, og de skulle heldigvis komme.

For ikke alle, der, ligesom mig, i dag kalder sig for sydslesviger, har danske rødder helt tilbage til før 1864. En stor del af den nuværende mindretalsbefolkning opstod efter København-Bonn erklæringen fra 1955. Herunder også mine bedsteforældre. Erklæringen blev mindretallets vigtigste dokument. Efter denne trådte i kraft, fik mindretallet sindelagsfrihed, dvs. medlemmer havde nu retten til at bekende

dansk sindelag, sprog og kultur. Der skulle ikke aflægges danskhedsprøve, og sprogkravet var heller ikke nødvendigt længere.

I 1970'erne sker der så et kulturelt vendepunkt. Den nationale identitetsdannelse bliver afløst af socialkonstruktivismen, hvor koncentrationen rettede sig væk fra de national-politiske spørgsmål og mod de sociale og kulturelle. Debatten om dansk sindelag og identitet bevægede mindretallet, som også tiltrak mennesker, der havde sympati for de danske institutioner som kirken, men ikke nødvendigvis havde et mindretalspolitisk engagement. I mindretallet skete der en individuel integration i flertallet, hvor man efterhånden levede et fælles samfundsliv med flertallet. Sproget adskilte ikke mindretal fra flertallet, da sydslesvigerne også talte tysk, og der var tilslutning til flertallets foreninger. Bevidstheden om en national identitet rykkede efterhånden i baggrunden. Man var ikke tvunget til en stillingtagen om dansk eller tysk, men kunne nøjes med at vælge at være *Sydslesviger*.

Mindretallet har altså fundet en naturlig plads i blandt flertalsbefolkningen.

Jeg opvoksede derfor tosproget. Min far talte dansk med os børn, min skole var dansk, min rideskole var tysk, og det var en stor del af mine venner også, selvom jeg aldrig lærte at synge med på "Du hast Geburtstag.", når jeg blev inviteret til tyske børnefødselsdage. Jeg lærte kun de danske sange, for i de danske institutioner "taler vi dansk, når vi er sammen". Men der var stadig en masse at lære om at være dansker, da jeg flyttede til Danmark. At Dannebrog skal frem til fødselsdage. At sige "du" til alle og enhver. Og selvfølgelig, at kage er lig med hygge.

Mit sprog er præget af germanismer. Jeg har i min barndom aldrig set Disney sjov. Jeg er overbevist om, at man skal se hinanden i øjnene, når man skåler, ellers giver det ulykke. Og en gang om året spiser jeg "Weinsuppe mit Schinken". Der er altså ikke kun sort og hvidt i mit liv. Og jeg føler mig privilegeret over, at kunne vælge det bedste af to verdener.

Mindretallet har stadig en selvopholdelsesdrift. Endnu i dag fejres årligt erindringen af det danske mindretals historie ved de danske årsmøder i Sydslesvig. Årsmøderne har karakter af store folkefester, og de fremmer fællesskabsbevidstheden om mindretallet, opretholder mindretallet og dets samhörighed med det danske folk.

Min opvækst i mindretalsfællesskabet er derfor præget af en fælles erindring. Jeg hørte ikke blot fortidens historier om, hvordan fællesskabet er blevet til. Men jeg tog også del i praksisserne, som både er rituelle, æstetiske og etiske. Det er dem, der i dag definerer fællesskabet som en måde at leve på som Sydslesviger.

Marika Runtz

New Zealand

D. 4. februar tog vi på vores livs rejse som familie. Vi skulle være afsted i 31 dage og glædede os utrolig meget. Vi havde selv planlagt turen med tog, fly, færge, hotel og leje af autocamper. Vi forlod Danmark i regn og rusk, og det skulle siden vise sig at være den helt rigtige måned at tage væk fra Farup og omegn.

New Zealand har ca. 4,9 mil. Indbyggere, og der er 1600 km fra det nordligste punkt til det sydligste punkt. Første halvdel af turen blev brugt på Nordøen, inden turen gik til Sydøen. Her er et udpluk af, hvad vi oplevede.

Godt trætte landede vi i Auckland meget tidlig lokal tid 5.30. Der er en tidsforskel på 12 timer. Inden havde vi været med tog til København, fløjet med Emirates først til Dubai 6,5 timer, så videre til Bali 9 timer og til sidst 8 timer til Auckland. Med 2-3 timers ventetid i alle lufthavne havde vi været undervejs i 1,5 døgn.

Vi havde lejet et hotel det første døgn, så vi kunne blive "normale" igen og komme os over jetlag. Dagen efter kørte vi ud og hentede autocamperen og efter 1 times grundig gennemgang af bilen, var vi klar til at køre ud og opleve NZ.

Michael var chauffør på hele turen, og jeg agerede co-driver. Der er venstrekørsel, og det krævede lige lidt tilvænning med sådan et stort køretøj. Vi kørte nordpå langs kysten, og første rigtige stop var Mangawhai Heads. Meget fint område med sandbjerger, fin strand, flotte sten på stranden som var rester af en 20 mil. år gammel vulkan. Her ville vi have overnattet, men der var ikke plads. Waipu var også fyldt op, men ved Uretiti Beach var der plads.

D. 6. februar er helligdag, Waitangi Day, den dag de i 1840 underskrev grundlæggelsespapirerne til NZ. Det betød også, at der var forlænget weekend, og vi ikke var de eneste, der havde fået den ide at overnatte på en campingplads.

I byen Whangarei gik vi en lang tur på et par timer og så et smukt vandfald.

Bay of Islands. Her slog vi lejr for 2 nætter og udforskede området med gå- og løbeture. Der blev badet og spist is, fløjet med vores drone og lavet lektier, læst bøger og spillet spil. Virkelig et smukt område som vi nød meget.

Cape Reinga er det nordligste punkt på Nordøen. Her står et fyrtårn. Efter at have set det gik vi en lang tur ned af bjerget, til vi kom ned til vandet og stranden. Utrolig flot og stort.

Vi sov nogle gange på freedom camping. Det var også en oplevelse. Gratis overnatning med adgang til toilet og vand. Afmærkede steder og der var som regel et max antal pr. plads, så hvis der var fyldt op, var det bare at køre videre til næste sted. Det kunne være alt lige fra en parkeringsplads til naturskønne områder. Man kunne være heldig, at der var ro, men vi prøvede også det modsatte.

Coromandel – Cathedral Cove var en af højdepunkterne, og det levede fuldt op til forventningerne. Turen dertil var lang, og det gik op og ned ad stier og bjerge, men det var det hele værd. Det er en klippe, man kan gå under, og der er en virkelig lækker strand. Men da vi skulle samme vej tilbage, var det godt, at der også var en strand på den anden side.

Vi tilbragte 2 nætter på en dejlig campingplads, og børnene fik smagt fish and chips for første, men ikke sidste gang på denne tur ☺

Hot Water Beach. En strand hvor man kan grave et hul og komme ned til noget utrolig varmt vand. Alexander gravede og gravede og kom også ned til noget vand, men det var ikke specielt varmt. I stedet prøvede vi lykken i det rigtige hav, men blev væltet omkuld af de høje bølger.

Hobbiton Movie Set var også på vores ”må se steder”, og vi havde bestilt billetter dagen i forvejen. Vi blev hentet i bus og kørt ud til stedet. Havde en guide med rundt, som var god til at fortælle. Det er nu 21 år siden, at Ringenes Herre og siden hobbiten filmene blev til. Det hele har fået lov at stå og bliver nu passet og plejet. Man hører den velkendte titelmelodi, er inde på kroen og få en ale og scones, går blandt de meget flotte huse, haver og sommerfuglene, der flyver rundt. Det er vildt, at det stadig kan tiltrække så

mange mennesker, og mon ikke landmanden, der lægger marker til, er ret godt tilfreds.

Rotorua

Byen er kendt på sine termiske bade, hot pools, som er varmet op af geotermiske kilder. Pools med forskellige temperaturer, så man vænner sig til varmen. Det er så varmt, det vand, der kommer op, så man køler det lidt ned, for at man kan bade i det. Det eneste minus er, at der lugter af prut over det hele. De er hele tiden aktive, nogle mere end andre. Der kommer dampe og svovl op fra undergrunden, og man ser dem mange steder rundt i byen. Det er også i denne by, at Maorierne holder til. Det er den oprindelige befolkning. Vi besøgte en landsby og så noget af maori-kulturen – dans og sang om krig og kærlighed. Børnene syntes, det var utrolig spændende, især når mændene råbte deres haka og gjorde deres øjne store, rakte tunge og slog sig selv på brystet. Maorierne døbte oprindeligt New Zealand Aotearoa, som betyder lang hvid sky, og mange af bynavnene er også afstedkommet deraf.

Det var også i Rotorua, at vi spiste best burger og pommes ever på Factory. Jeg skal ikke kunne sige, om det var den lange gåtur på 1 time for at komme dertil, der gjorde udslaget. Men omgivelserne, atmosfæren en fredag aften med de lokale, personalet og ikke mindst kokken, en meget stor mand, som også fik vores roser på vej ud ad døren – hans kommentar – Thanks - I know.

Inden vi forlod Rotorua, skulle vi prøve kræfter med Skyline Rotorua – gokart kørsel ned af et bjerg. Vi bestilte 5 ture pr. mand, og så kunne man vælge imellem 3 sværhedsgrader. Første tur foregik i stille og roligt tempo, men det blev vildere, og for Michael kan det ikke gå for hurtigt. Jeg var på sidste tur ved at blive kørt af banen, hvilket udløste gloser, der ikke tåler gentagelser.

Taupo var næste stop. Her fik ungerne stillet deres lyster i et badeland. Der er en meget stor sø.

Turangi var der, vi skulle ud og gå i nationalparken og se bjerge. Men i området og ved bjerget Ngauruhoe var området lukket. Vi havde godt læst det på et skilt, havde snakket med et ældre ægtepar på vej dertil og en ansat i området. Der var 2 dage forinden død en person i området, og når sådan noget sker i NZ, lukker de området i 3 dage, for at ånderne kan flyve væk. Det var ærgerligt, for det var et af højdepunkterne. Vi kørte videre rundt om Tongariro, et andet bjerg med sne på toppen, og et område hvor man kan stå på ski. Utrolig flot.

Napier var ved første øjesyn lidt kedelig, syntes vi. Der lugtede af fisk, og som Rebecca sagde, som en hund ud af munden. Vejen dertil havde ellers været utrolig flot. Vi havde kørt 100 km på meget små og snoede veje med det ene flotte landskab efter hinanden. Der var ingen huse, kun natur og en masse får og køer. Der var store nyplantede marker med træer. Det skulle siden vise sig, at Napier var en utrolig flot by med en masse at byde på. Kendetegnende var de mange flotte huse bygget i gammel stil, vintage. Mange butikker handlede med art deco. Ligeledes de gamle biler, som kørte rundt mange steder. Der var virkelig gjort noget ud af byen. Man kunne gå langs vandet på en anlagt sti. Der var udendørs motionsredskaber, legepladser og smukke haver. Også her brugte de vand, som var varmet op af geotermiske kilder. Det benyttede vi os af ved et udendørs svømmestadion/badeland. Alexander fik købt en fodbold, for han var ved at få abstinenser. Den blev også efterfølgende brugt flittigt.

Vi besøgte den første vingård i New Zealand, Mission Estate Winery, Since 1851 i Hawke's Bay. Vinsmagning om formiddagen, what's not to like. Bagefter en tur rundt og se stedet. Spændende og vi købte selvfølgelig et par flasker med.

Vi kørte igennem Dannevirke, men gjorde kun holdt for at tage et billede ved byskiltet.

Sidste stop på Nordøen i denne omgang var Wellington, som er hovedstaden i New Zealand og virkelig en storby med alt, hvad det indebærer. Vi fik set downtown, og Michael fik en af deres berømte kaffer. Fik handlet lidt proviant til sejlturen, for nu skulle vi videre til Sydøen og se, hvad den havde at byde på.

Vi havde en fantastisk flot sejltur og sad det meste af tiden udendørs oppe på soldækket. Det var virkelig flot med bjergene, og vi var også heldige at se delfiner i vandet. Turen tager ca. 4 timer. En sjov ting var, at det var en gammel dansk Bornholmer-færge, kunne vi læse på et skilt.

Hvilken indsejling til Sydøen, virkelig et flot syn. Picton hedder byen. Her valgte vi at tilbringe 2 nætter, da vi syntes godt om stedet. Lille men med en flot natur og utrolig smuk havn. Det eneste minus, hvis I spørger Alexander, er deres Wetaer/fårekylinger. De larmer, og så flyver de tit ind i mennesker, når man kommer gående. Ellers er det gode ved New Zealand, at de ingen farlige dyr har, modsat Australien.

Vi var så klar på nye eventyr, og det næste stop var Kaikoura. Her skulle vi ud og sejle og forhåbentlig se hvaler. Billetterne var købt dagen forinden og med en garanti, hvis man ingen hvaler fik at se på turen, så var det 80 % af pengene tilbage igen. Da vi ankom til stedet, anbefalede de, at vi tog en søsygepille, for der var 2 meter høje bølger derude. Vi gjorde, som de sagde, selv om der ved land var næsten helt vindstille. Men selvfølgelig havde de ret. Der var virkelig gang i bølgerne den dag, men pillerne hjalp, og vi havde en skøn tur. Vi så 2 kaskelothvaler af 2 omgange, var meget tætte på dem. De var oppe i 5-10 minutter, inden de dykkede ned igen. De er nede i 45 minutter til 1 time, inden de kommer op igen. Når de dykker ned, kommer halen lige op til et vink, og den efterlader en olieplet i vandet. De kan blive op til 18 m, og vi var på 1000 meter dybt vand. Vi fik også set en albatros, delfiner, pingviner og sæler. En 3 timers tur på havet, en oplevelse rigere og alle pengene værd.

Christchurch var næste stop på Sydøen. Det var lørdag, og vi nød at gå rundt i byen. I den botaniske have var der en ungdomskoncert med en masse unge mennesker, der skulle til fest. Det syntes Rebecca var meget spændende. Et andet sted blev der spillet cricket. Det var Alexander til gengæld fascineret af. En flot og spændende by.

Mount Cook havde vi set frem til at opleve, det flotte bjerg med sne på toppen og søerne rundt omkring med det meget turkise vand. Der var forskellige ture rundt i området af forskellige sværhedsgrader. Vi tog den på 10,6 km ind til Hooker Valley Lake. Det var en udfordrende tur, op og ned og flere gange hen over hængebroer. Der blev gået på alle tidspunkter af dagen. Vi boede lige som mange andre i dalen for foden af, hvor alle ruterne startede og med den flotteste udsigt til bjerget. Der var nogle store fugle, der morede sig med at løbe rundt på taget af bilerne. Det larmede vildt meget, men var også lidt hyggeligt.

Fox Glacier og Franz Josef Glacier vil jeg lige nævne, fordi det er 2 gletschere, som mange besøger. Dem valgte vi at skære væk fra vores tur pga ruten og tiden. Noget andet, som vi ikke selv valgte at skære væk, var Milford Sound. Lige omkring vores ankomst til NZ havde det regnet så slemt i det område, at vejen derud var styret sammen. Der er kun den ene vej. Vi havde håbet, at det blev lavet inden vi kom til Sydøen, men sådan blev det ikke lige. Inden vi tog hjem, var der genåbnet for en bus, der kunne køre

frem og tilbage 2-3 gange om dagen. Vi kunne have oplevet det via helikopter, men det ville ikke være det samme, og finansministeren havde sagt nej.

Queens Town var på alle måder en oplevelse. Virkelig en pæn og hyggelig by, lige ned til vandet. Med alt hvad hjertet begærer. Her kunne man prøve alt inden for sport og action. Børnene fik prøvet vandcykler og Michael paragliding. Byen er også kendt for deres berømte Fergburger. Kommer man og vil bestille mad lige omkring spisetid, så skal man forvente op imod 1 times ventetid eller mere. Det startede i sin tid med en fyr, der stod og grillede bøffer og lavede burgere om natten til de folk, der havde været i byen. I dag omsætter de for 240 mil.

Vi kørte langs Lake Wakatipu ud for enden til byen Glenorchy. En smuk tur. På tilbagevejen stoppede vi for at bade i søen et sted, vi var blevet anbefalet.

Lige som vi rundede det nordligste punkt på Nordøen, ligeledes skulle vi nå helt ned på det sydligste punkt på Sydøen, Slope Point. Ud over den flotte natur, så var der ikke meget andet på disse kanter. Vildt at stå der og det næste land var Sydpolen, 4803 km væk. På det sidste stykke vej dertil havde vi stort set ikke set et køretøj, og vejene blev mindre, og til tider kørte vi på grusvej. Alligevel overnattede vi på en mark med ca. 50 andre autocampere. Mega hyggeligt og næste dag blev vi vækket af får, der brægede.

Nugget Point var næste stop nord på. Det lå ud til vandet og havde et flot fyrtårn. Der gik vi ud og nød udsigten og så ned på de flotte klippeformationer, stedet også er kendt for. Det blæste utrolig meget den dag, så der var godt gang i autocamperen.

Artiklen fortsættes og afsluttes i næste nummer...